

(0138)

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
TELEFONO A 4115. - BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Fóra de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. - ESTRANGER, 2'50

A casa del moro famós

En Puig i Cadafalch.— Si allò de les Assemblees arriba a anar de debò, a mí sí que m'haurien fet "jalifa" d'Argentona!...

El mapa

Per les planes de diaris i revistes apareixen aquests dies els mapes de la regió de Melilla. Allí s'hi veu la punxa agressiva del cap de Tres Forques, la llúpia de l'Atalayón, aquella Mar Xica que sembla un establiment de banys i aquella muntanya lletja i sinistra com el seu nom, el Gurugú.

La gent, encuriosida ara per la geografia marroquina, guaita el mapa. El guaita i no l'acaba d'entendre. Potsar no l'entenen ni l'han entès prou bé els mateixos que han dirigit l'acció africana d'Espanya.

Per ara, el que abunda és el mapa del camp de Melilla. Davant aquest mapa, sentim una certa por. Sentim la por que s'hagi d'aixamplar. El mapa vermell és avui el mapa de la regió de Melilla. El foc de la guerra hi flameja. I si vermellegessin i flamegessin les altres regions de la zona espanyola del Marroc? Salten enlaire espurnes a Larache i a Tetuán.

Vetaci el perill més gros. Vetaci la nostra por. Veurem també els mapes detallats de Tetuán i Larache?

Hi ha qui troba que la zona espanyola del Marroc és massa petita. Massa petita? A Melilla i als seus voltants hi caben prop de 100.000 homes en armes. Quants en deuen caber en tota la zona? Fent aquests càlculs trobarem que la zona és massa gran.

Les Corts

En benivolgut confrare, *El Diluvio*, ha publicat un editorial, que no ha estat recollit, i ho lamentem, pels diaris que en podríem dir constitucionalistes. Era una apel·lació al parlament com a rector suprem de la vida pública espanyola; era, també, una demanda, per a esclariment d'episodis dolorosos i fèrbols, que no poden tenir altra fonda dissecció que la parlamentària.

Ni els diaris republicans, ni el nacionalista, han respost; per negligència els primers, per diplomàcia ministerial, el segon.

No hi fa res. S'ha d'insistir tossudament en que no poden restar tancades les Corts quan estan obertes totes les engúnies espanyoles. La nostra única garantia i la nostra única possibilitat de fiscalització són les Corts, i ara que ocupa un lloc al govern, qui sempre confia per al estudi i solucions dels seus plets polítics en el parlament, l'insistència ha d'ésser més forta i més perentòria.

Podrà oblidar el senyor Cambó que fa quatre anys sentia una singular frisança constitucionalista? Aleshores, en aquell 1917, que no serà històric, totes les forces polítiques varen rebre una pressió tan forta, que ens vàrem creure en plena revolució, tan ingènua com les vuitcentistes, ja que no's demanava més que la dislocació dels partits tornants i la revisió de la Constitució. Perquè el Parlament no s'obria, s'organitzà una assemblea de parlamentaris que fou tractada com a facciosa. Uns quants arribaren fins a la paròdia d'una insurrecció. Als dos mesos el senyor Cambó, trencant totes les llealtats, era ministre.

Com mai, d'ençà de les jornades de 1898, són necessàries les Corts, que mai, ni mentre la guerra, tingueren tancades els pobles bel·ligerants. El Reichstag permanesqué obert, i la Cambra dels Comuns, i el Palau Borbó. França arribà a més, a vincular en les comissions parlamentàries, tota la vida de l'exèrcit, exceptuada l'acció estrictament militar. I quan el general Lyautey, ministre de la guerra, el vencedor i l'organitzador del Marroc, se negà a que el Parlament fiscalitzés la seva gestió, va dimitir immediatament, entornant-se'n a Casablanca, vençut per l'esperit de París.

I què poden fer les Corts, ficció d'una representació nacional, captada per la corrupció i la coacció?, se dirà. Les Corts no són la majoria. Les Corts poden ésser un sol home. I a la fi les Corts són la Constitució, és a dir, la llei. I si la llei se compleix per al

sacrifici, just és que's compleixi també per a l'esclariment de la veritat i per al coneixement d'aqueix sacrifici.

S'ha parlat del pensament de Catalunya, davant lo del Marroc. S'ha dit que Catalunya ja havia perdut els vells idealismes. Doncs bé, Catalunya, no un partit d'esquerra o de dreta, Catalunya, deu demanar la reunió de les Corts, que fins en els segles sense llibertats ni drets, eren convocades en les hores greus del regne. Solament que aquesta vegada el senyor Cambó no participa en la demanda...

PARADOX

La revenja

Sabeu quina és la revenja de la hora actual? És la de la fatalitat històrica d'Espanya.

A aquesta fatalitat se li escapà Espanya de les mans durant la gran guerra del món. Aleshores l'Estat espanyol fou neutral. Va quedar allunyat de la lluita, mirant de lluny, com un espectador ensopit, les grans gestes i els grans horrors de la guerra. Queien els homes a milers de milers, eren destruïts amples camps i ciutats populoses, un riu d'or abocava incessantment la riquesa dels pobles a la mar vermella. L'Estat espanyol i els ciutadans espanyols es sentien feliços de no intervenir en el colossal conflicte.

Però ara la fatalitat pren la revenja. Ara Espanya, que no intervingué en la gran guerra, té una guerra per a ella tota sola. Els regiments que no anaren als fronts europeus marxen cap al Marroc. La sang i l'or que aleshores s'estalvià Espanya, ragen avui per la ferida oberta en la terra africana.

La fatalitat enemiga ha cregut, sens dubte, que era massa sort la que havia tingut Espanya en permanèixer apartada de la guerra mundial i lliure dels seus horrors. Deu haver pensat que la font de sang i or que rajava anys hà en la zona marroquina havia de tornar a obrir les aixetes múltiples. Ja estan obertes. La fatalitat, mofeta, crida: «Us haveu salvat d'anar a la guerra d'Europa. Doncs ja fareu el favor d'anar a la guerra d'Àfrica».

Quan Espanya tenia colònies, guerrejava allí, i hi esmerçava sang i or. Però tenia colònies. Ara no'n té, perquè tal com està el Marroc espanyol allò no és cap colònia. Però guerreja i esmerça allí sang i or. Pateix els inconvenients de tenir colònies, sense cap dels avantatges de tenir-ne.

Verament, la fatalitat històrica d'Espanya és massa cruel. Carrega massa el sarrí de les desgràcies, i deixa massa buit el sarrí de les ventures.

FULMEN

Els grans projectes

Cada vegada que sentim parlar de grans projectes, ens agafa tremolor. I si els grans projectes tenen un caràcter oficial, si són fills d'un organisme qualsevol de l'Estat, llavors la tremolor pren totes les proporcions d'un veritable esfereïment.

Intervinent en la vida municipal d'una ciutat catalana, ens havíem trobat algunes vegades en la necessitat, per higiene i per estètica, de netejar i urbanitzar algun recó abandonat d'una barriada extrema i quasi sempre, al proposar-ho, ens trobàvem amb l'aparició d'algún fantasiós company de consistori que, havent sentit parlar del plan de enllaços de Barcelona, demanava que se sospengués tot acord respecte a la nostra proposició, fins que ell tingués un gran projecte d'urbanització exterior que presentaria aviat i en el que hi anava comprés el recó infecte que nosaltres volíem fer desaparèixer. I, efectivament, el recó lleig i brut restava intacte esperant el famós projecte que mai venia.

Altres vegades els grans projectes no són solament un destorb d'altres més pràctics i més factibles sinó que constitueixen una insigne ximpleria. Recordem haver-ne vist un, presentat en sèrio a una Corporació oficial, proposant la canalització del Llobregat per a evitar futures inundacions. La realització del projecte suposava una despesa d'uns quaranta milions de pessetes. Això suposava, doncs, un gasto anyal d'interessos solament que se elevava a dos milions i mig de pessetes. Les inundacions del Llobregat, verament destructores, succeïxen una vegada cada deu anys i, exagerant una mica, poden estimar-se els danys que causa cada una d'elles en uns cinc milions de pessetes. Així tenim que aquell plan de canalització, per a evitar un dany de cinc milions de pessetes, proposava gastar-ne vinticinc. Si aquell gran projecte no era una tonteria és que nosaltres no sabem de comptar.

I com aquests dos botons de mostra que hem citat podríem recordar-ne a dotzenes. Per això cada vegada que sentim parlar de grans projectes ens posem a tremolar.

JEPH DE JESPU

El veritable motiu

El govern sembla no donar-se pressa en proveir els càrrecs subalterns, qual canvi sol acompanyar totes les crisis.

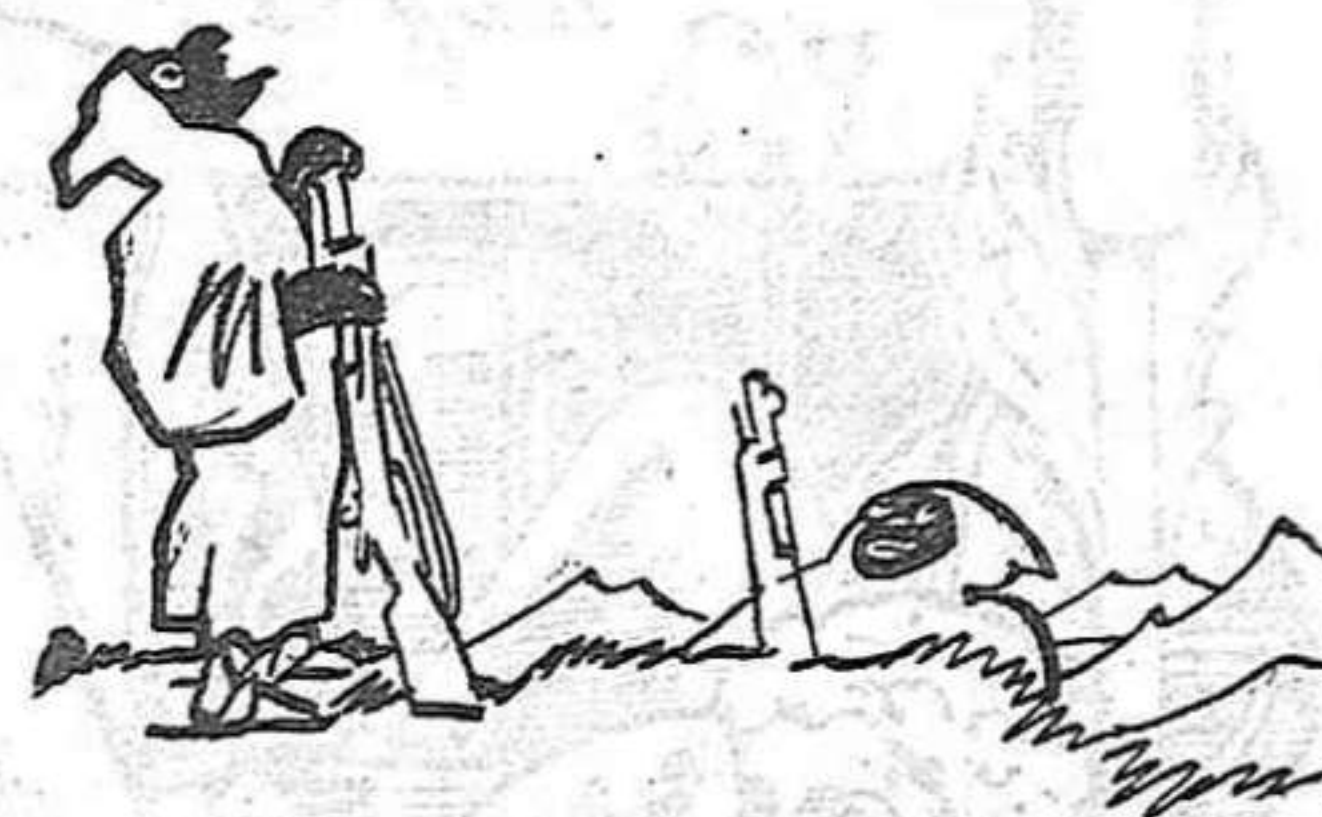
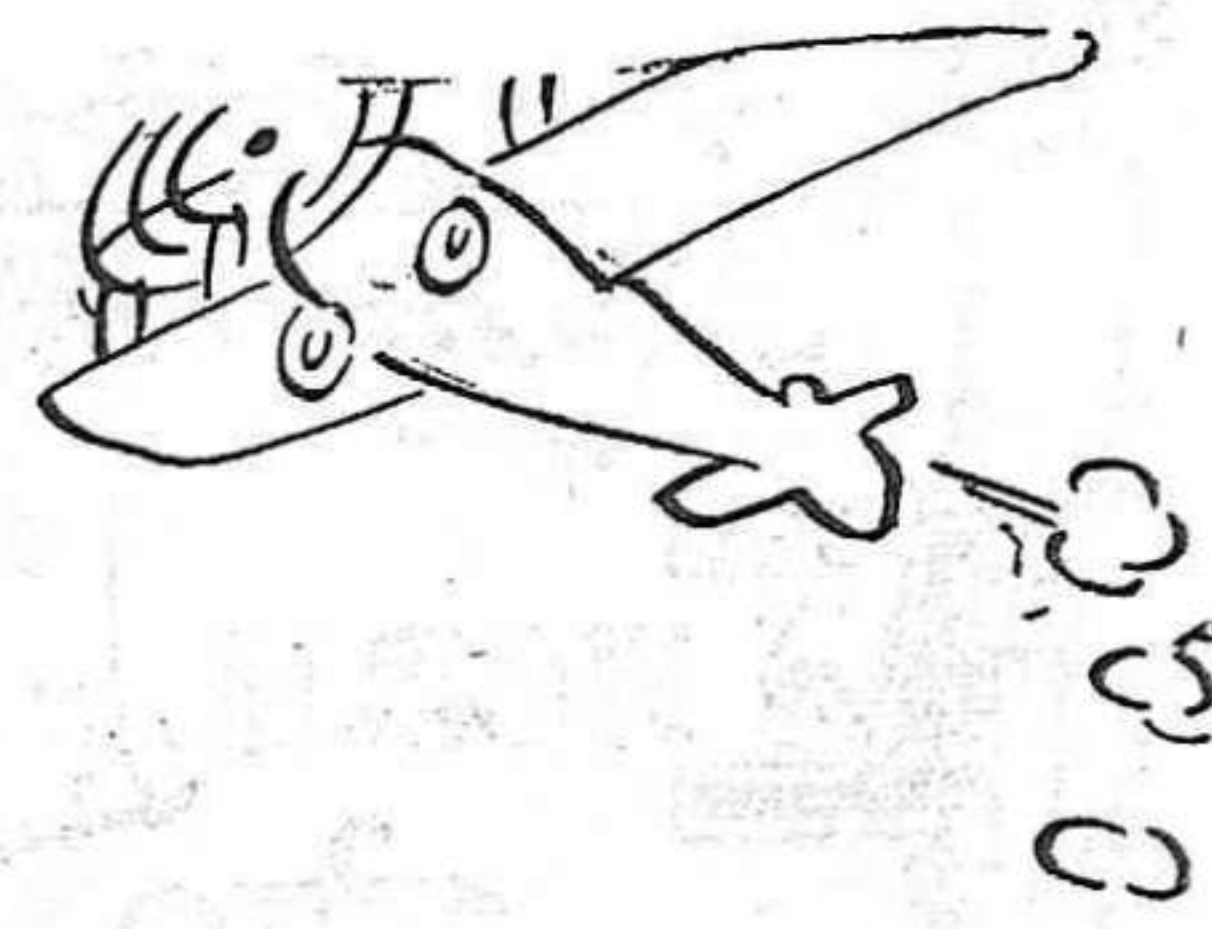
Hi ha en la governació de l'Estat, segons sap tothom, una corruia de canongies que

Davant el dolorós espectacle

—L'ullera de llarga vista és l'instrument fet exprés. Que la gent fa el pessimista? Li ensenyo de l'inrevés.

ENTRE MOROS

—Deuen menjar molt aquests carai de ocellots.

—En què't fixes?

—Home, en que desmengen extraordinàriament.

semblen creades a posta per a satisfer als amics.

En mudar de ministres, es proveeixen aquests llocs, que per dir-se'n de confiança, estan subjectes als freqüents trasbalsos que caracteritzen la política espanyola.

Els actuals governants semblen no tenir gran pressa en designar a les persones que han d'ocupar aitals places. Sigui per un afany excessiu d'aparèixer als ulls de la opinió pública com a desinteressats, sigui per tenir de moment altres coses en les que pensar, és lo cert que a hores d'ara mança designar l'exèrcit de governadors civils, de subsecretaris i demés que són el complement de tota remoció ministerial.

En una terra on la gent, principalment la gent política, es mou pel huevo i no pel fuero, havia de produir estranyesa el comportament del govern, i així ha sigut.

Ha sortit ja qui prenent peu de lo apuntat, ovira en el ministeri unes divergències i unes dificultats que fan tèmper per la sort d'En Maura i companyia. D'altres creuen als ministres enfraçats en una tragèdia íntima, que els priva de pensar en lo esencial. No cal dir que és lo esencial per als senyors de referència.

Del cert, no hi ha més que una cosa, i aquesta som comptats a saber-la. Entre els iniciats ens hi posem nosaltres, que sabem, dels misteris de la política i de lo que els ministres pensen, bona cosa més que la colla de xerraires que esmercen en discutir de la cosa pública, la major part de les hores del dia.

Devem la referència a un assíduu concurrent a les tertúlies de la Plaça Real, lo que vol dir que la cosa es manté, per ara, en el major secret.

Si els ministres no han proveït encara els llocs preeminents de l'administració, no és pas perquè l'acord no sigui absolut entre ells, ni tampoc perquè temin per la durada de la seva vida governamental.

Lo que hi ha en el fons del assumpte, és que els llocs són pocs, atés el gran nombre d'aspirants.

Volen un misteri més senzill?

Feminisme

a creència, al nostre entendre equivocada, de que la dona no té capacitat suficient per a assolir determinades missions, ha fet que s'hagi mantingut en una lamentable inferioritat respecte de l'home. Afirmem que som feministes per convicció pròpia, perquè creiem fermament que la difereència de sexe no ha de portar com a conseqüència el que la dona passi pel món com un ser inferior, no deixant marcada la obra feconda que, ben edu-

cada i dirigida, pot realitzar. I amb major motiu tenint en compte que, basant-se en la seva augusta condició de mare, pot realitzar una acció profitosíssima prop dels seus fills en tots els ordres del viure.

De que la dona pot assolir una competència enlairada, en són evident exemple la Pardo Bazán, Berta de Lutner, Concepció Arenal, Rosalía de Castro, Maria de Llúria, Maria Montessori, Beatriu Galindo, Maria de Maeztu, Josepa Massanés, Dolors Monserrá, Carme Karr, Maria Lois, Leonor Serrano, «Victor Català» i altres i altres.

I en quant al seu heroisme, que parlin els fets històrics de Joana d'Arc i d'Agustina d'Aragó.

Cal que en l'obra de renovació humana hi prengui la dona part ben directa.

Per l'enrobustiment de la pròpia personalitat regional, del sentiment patri, En Martí i Julià considerava també ineludible la col·laboració de la dona. Així parlava: «De la mateixa manera que no's concebeix que sigui completa la funció social d'un poble sense que totes les classes socials hi realitzin a pler les activitats de tots ordres que'ls pertanyen, tampoc pot ésser considerada ufana la vida dels nuclis socials si a l'ànima col·lectiva hi manquen els sentiments ètics i estètics que promouen les tendres delicadeses, els estímuls encoratjadors i la déu de bellesa amb que l'esperit de la dona dignifica, vigoritza i fa que sigui feconda la vida social dels nuclis humans.»

La dona no ha de passar per la terra com objecte solament de fruïció material. A la seva condició de companya de l'home, en el sentit de continuació de la raça, hi ha d'anar adjunta una ferma desenrotllada espiritualitat. Així l'obra de conjunt de la renovació humana no patirà d'aquest defecte d'exclusivisme mal entès amb que s'han vingut succeint les generacions. El cervell que pensa i el cor que sent, han de posar a contribució la màxima potencialitat en benefici de l'obra de regeneració general. Aquest és el nostre parer.

FERMI PALAU CASELLAS

INNOCENCIA, O DESVERGONYIMENT?

En la creuada menada pels alemanys per a invadir altre cop el món i fer-se amb les diverses fonts de riquesa arreu escampades, sobresurten qualques sistemes de propaganda, que diuen clarament la impetuositat dels ex súbdits del ex Kaiser i la frescor, per no dir altra cosa, que en l'empresa els anima.

Als alemanys no'ls satisfà la reconquesta dels pobles neutrals, com Espanya, per exemple. La seva gosadia es deixa sentir i tot en terres que durant la conflagració s'algaren, irades, contra l'ansia de predomini que ha inspirat en tot temps la conducta del *kamerade*, tossut fins a l'exageració.

El fet que passem a contar l'emmatllevem a un diari anglès, que's queixa i dona el crit d'alerta, relativament, a la propaganda, tan intensa com descarada, realitzada pels alemanys a Anglaterra, a favor dels establiments d'aigües termals disseminats per terres del ex imperi.

Per a reclutar banyistes, es valen els alemanys de continuats repartiments de suggestius prospectes, llençats diàriament per tonelades; de cartells cridaners; de totes les formes de reclam.

Això no seria res, o tindria poca importància, sense lo que anem a dir. En la llista de malalties que les aigües alemanyes curen, s'hi ha inclòs un tractament especial de les ferides de la guerra.

Diguin si lo que sembla una atenció, no resulta, en el cas present, un desvergonyiment.

L'alemany proposant, al seu enemic de la vetlla, el que's vagi a curar a casa seva les ferides que ell mateix li causà. No és el comble de l'insolència?, pregunta fora de sí el diari anglès, que llença, astorat, la nova.

Tant pot ésser el comble de l'insolència, com el de l'inconsciència—respondriem nosaltres, en un cas prescrit.

Qui ens diu que no pensin els alemanys que el tractament que proposen, és un capítol més de la llista de reparacions?

SEMI-SOSPENSIO

Han quedat, ni morts ni vius, el fenomenal projecte de transports, i altres, i mil, i l'oratória excelenta que'ns fabrica el Parlament més estèril de la terra. Ara resta estancat tot i regna una pau immensa. Els polítics, ben tranquils, quasi tots prenen la fresca en les platges del gran món, cansats de fer tanta feina a favor dels ciutadans que dignament representen. Es pot dir que no's mou res en eixa època estiuenca; només una cosa es mou amb regularitat certa: Es el sou dels diputats que, a despit de sa indolència, van cobrant tranquil·lament cada mes cinc centes peles... El món marxa; Espanya viu i tot va com una seda. I si un pobre no té pa... que es reventi de misèria!

ANDRESITO

Catalunya fou el primer nucli ibèric que anà a combatre a l'Àfrica

Petita orientació històrica ja molt sabuda i de nyigui-nyogui.

Com que per a comprovar—que és ço que farem ara—que Catalunya fou la primera nacionalitat ibèrica que inaugurà la política africana, es necessita parlar de fets una mica vells, sobre aquests orientarem una mica al llegidor.

Fins molta part, per no dir tota, de l'Edat Mitja inclusiu, la península Ibèrica ha estat una sucursal del nord de l'Àfrica. Així durant els temps prehistòrics d'aquest continent ens vingueren un bé de Déu d'invasions, la darrera d'elles, per cert, fou la de la raça ibèrica, els africans de la qual constitueixen el nostre fonament ètnic.

Deixant la prehistòria segueixen dues invasions africanes més: la cartaginesa, i al cap de molt temps la dels àrabs que estaven establerts a la Berberia. Aquesta darrera fou notable, ja que els berebers s'entaforaren per quasi tota la Península.

Aleshores els naturals d'aquí, per a defensar-se dels africans, s'agrupen en diferents colles, aquestes colles de gent—després de reconquerir molt terreny hispànic—s'estableixen en territoris fixes i tot seguit es bategen i en començar el segle XIII ja tenim definitivament Castella, Corona d'Aragó, o sigui Catalunya, Portugal i Navarra que ocupaven tot el sòl hispànic, menys el Migdia on encara hi guerrejaven els africans.

Una nova idea dels peninsulars.

A les acaballes del segle XII les nacionalitats ibèriques, o sigui les antigues colles, sentint-se ja fortes tenen una nova idea. Pensen traslladar-se al nord d'Àfrica per a mig dominar-lo i principalment per a veure de poder tallar amb aquest dominament la comunicació dels africans (establerts al Migdia) hispànics amb els seus companys de l'Àfrica.

Per tant, com es veu, els papers s'han canviat. Fins ara havíem vist que els africans, pujant cap amunt, constantment s'escapaven dins d'Espanya; d'aquí endavant veurem tot el revés, els d'Espanya es traslladaran a les terres d'on venen els seus invasors.

En el segle XIII Catalunya inaugura ella sola la política africana.

En el segle XIII tingué increment la idea dita, però sols la realitzaren els catalans.

Portugal i Castella es capficaren a bell doll i no feren res i això que a Castella Ferran III, Alfons X i Sanx IV es mogueren molt.

Catalunya, en canvi, durant tot el segle XIII inaugura ella sola la política de la dominació hispànica dins el nord d'Àfrica.

Els patriotes generosos

—Jo també em sacrificaré donant-vos tota mena de benediccions i indulgències.

Els marins de Jaume I van a l'Àfrica.

Es notable que el trempat Jaume I (el rei que's considera més reconsegat catalanista) va ésser el primer que envià uns navilis curullats d'homes—per l'estil d'ara amb el *Barceló*—cap a l'Àfrica. A l'ésser allí, anant envers l'estret, els catalans prengueren Ceuta i van calar foc a unes naus del port. Desseguida també el rei de Tunis es feu tributari d'En Jaume.

Jaume I el primer Prim de Catalunya.

Per tant el Conqueridor vingué a mig ésser el primer Prim de Catalunya.

La bandera catalana al Regne de Tunis.

El fill del Conqueridor, Pere II, quan fou rei refermà la política africana començada pel seu pare, ja que va fixar ben completament el protectorat de Catalunya sobre Tunis. Per a aconseguir això es determinaren diferents condicions, entre les quals sobresurt la que manava que a la bandera de les quatre barres rogenques a la terra d'Àfrica se l'hi fessin iguals honors que l'ensenya de Tunis.

Part de l'actual zona francesa de la Berberia en el segle XIII fou concedida a Catalunya.

A Pere II el succeí l'Alfons II que no estava per cançons africanes. Tot el contrari d'aquest darrer fou el seu successor Jaume II, el qual ja va ésser més Prim.

Ell ajustà als finals del segle XIII un tractat amb el rei Sanx IV de Castella—els reis castellans pensaven molt amb Àfrica baldament no fessin res—en el qual es repartien les futures conquestes del nord de l'Àfrica agafant per línia divisòria, com avui, el riu Mulua. De manera que's reconeixia com català tot ço que restava a l'est del riu i com a castellà tot lo de l'oest. Es dir que la mar Mediterrània se la considerava com domini català i l'Atlàntic domini castellà.

Acabament

De tot el bullit dit es veu, doncs, que en tot el segle XIII Catalunya intervingué dins de l'Àfrica.

I que s'avençà a totes les nacionalitats ibèriques ens ho mostren els fets.

Portugal fins el segle XV, amb l'Enric el Navegant no conquestà Ceuta.

Castella en el segle XIV comença a actuar, però sols s'ocupà de les Canaries, les quals els portuguesos semblava que les volien. També fins el segle XV no havia d'actuar en el nord de l'Àfrica.

Per tant Catalunya podem dir que fou el niu dels primers *berenguers*.—CABRÉ I OLIVA

Aquest número ha passat per la censura governativa

MENUDECENCIES

Sabeu, l'entente cordiale? Doncs, segons conta la premsa, tant la que vé de París, com la que vé d'Anglaterra, es troba en un estat tal de lassitut i d'anèmia, que fa dies que no surt de la seva residència.

Metges eminents l'han vista i han extès llargues receptes, indicant el tractament que més convé a la pacienta, però, la pobra, se'n va tan depressa, tan depressa, que si arriba a fins de més, serà una gran estranyesa.

Sempre que un teatre es tanca, tant els còmics com les còmiques deixen de percibir el sou, fins que's torna a obrir altra volta.

Sabent aquesta costum, diu la gent, amb molta lògica: Tancat mesos hà el Congrés, ¿còm és que'ls diputats cobren?

Aixamplau els cementiris, aixamplau-los, perquè aviat van a tenir tants ingressos, que no podran dar l'abast.

I la raó està a la vista. Hi havia, per fomentar el progrés de les necròpolis, els autos desenfrenats, els tranvies homicides, els camions monumentals, i ara—Nostre Senyó ens salvi!—perquè d'aquest daltabaix no s'escapi ni una rata, ¡han sortit els side-cars!

—Aucellet que vens de l'Àfrica, explica't, mentres reposes, ¿què has vist en aquelles terres? —Uii! Què sé jo! Moltes coses. —Conta-me-les!

—Impossible! La fatiga encara em dura, i ademés, tinc pò, ho confesso. —Por de què?

—De la censura.

Moltes coses, quals preus tràgics havien al fi baixat, per causes que no's comprenen, tornen a volguer pujar.

Senyó Anido, prenguin nota, que'ls nostres màxos, ja ho sap, en no veient les xurriaques... res, ni una paraula més.

—La plaça de Catalunya, ¿ha vist? s'està omplint de *vallas*. —Es el començ del carril metropolità.

—S'enganya. Un regidor m'ho ha explicat: és l'Ajuntament, que tracta d'afalagà al poble obrer, construint a tota màquina en aquell magnífic punt, un lot de cases barates.

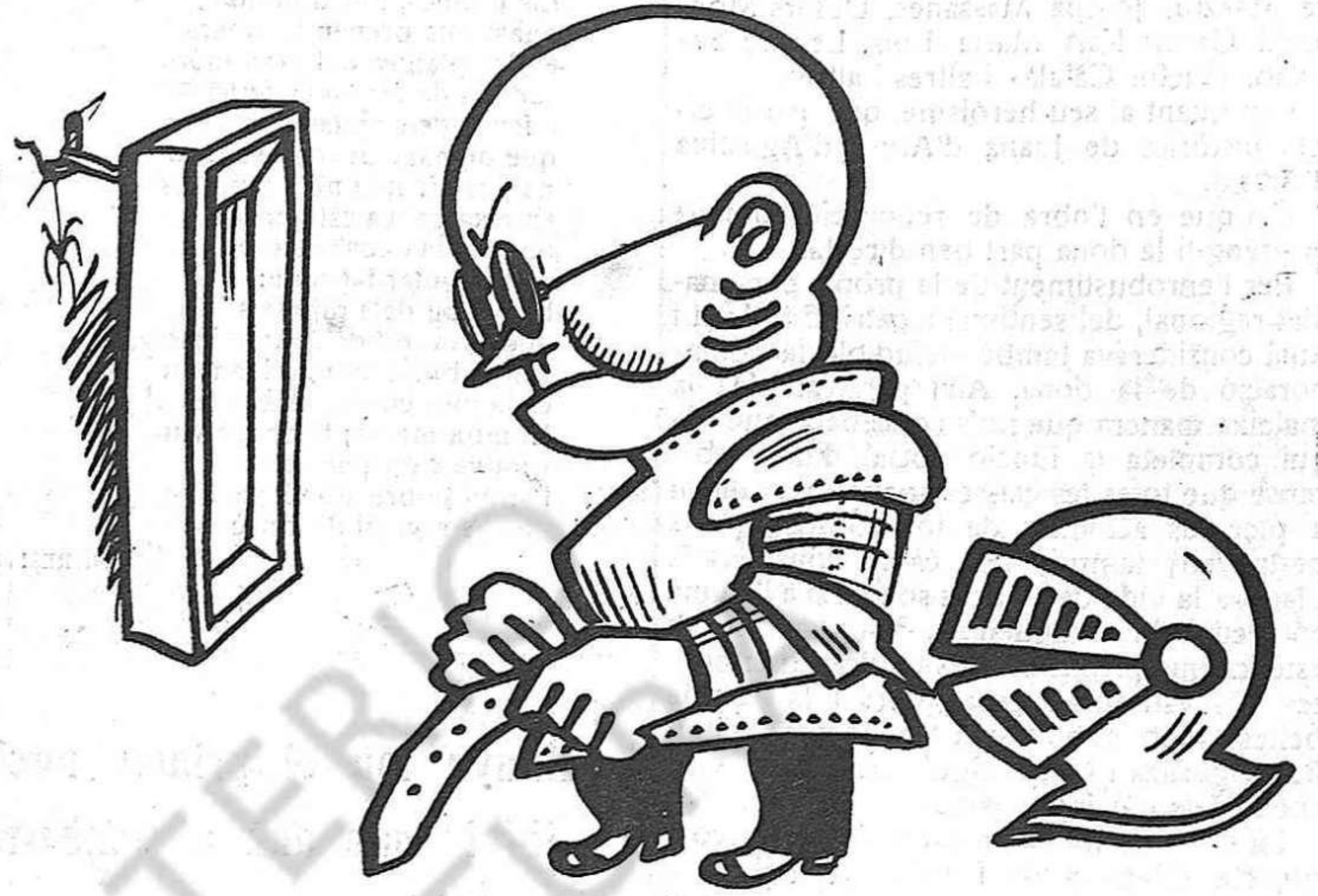
El comte de Romanones fa dies que està callat. Digueu-li que continui: la pàtria li agrairà.

C. GUMA

El senyor Esteve se sent bèl·lic

- Tinc una gran idea.

- Em vesteixo d'armat.

- Vaig a parlà amb el moro...

I me li menjo el nas.

Per a la caça de vots

La crisi política a que acabem d'assistir, ens mena a pensar en el Parlament. El Parlament, en els diputats. Els diputats, en la elecció, lo que al revés de lo que passa als pares de la pàtria, podem fer sense aborronar-nos.

Tractant-se de diputats i d'eleccions, no podem sostreure'ns a la necessitat de dir-los el sistema de propaganda electoral recentment implantat a Anglaterra, on un candidat ha pres el determini de intensificar la propaganda, mitjançant l'apoi d'una seva amiga, Ruby Miller, simpàtica i bonica actriu.

La tal senyoreta, desitjosa d'assegurar la victòria del seu aimant o protector, ha deixat de banda tot escrupol i sense tèmer al qué diran, ha resolt emprendre la conquesta del elector difícil, al que procura vèncer pel sistema del petó.

Un petó femení, bé val un discurs del interessat—pensarà la Miss—i no li mancarà raó.

Una pressió femenina, sobretot si és practicada amb els llavis, compensa sobradament lo que de bó i de dolent pugui dir el candidat, per savi que sigui, i per bé que s'expressi.

I que els moralistes no protestin. La compra d'una consciència, pagada amb tan agradosa moneda, no revolta de bon tros, com el tràfec de vots realitzat en plena taverna, tenint per testimoni el porró ple de vi, quan no uns gots d'aiguarent. Entre el petó administrat per uns llavis graciosos i una riuada d'alcohol, de quin costat es decantaria el moralista?

El mal rau en les decepcions que del sistema poden originar-se, degut, principalment, a la inconsistència dels contractes firmats per sistema petoner.

Hi ha res al món, tan mudable com els juraments sellats amb un petó?

En Bertran i Musitu ha sigut cridat amb urgència a Madrid.

Hi ha qui diu perquè ha sigut nomenat subsecretari d'Hisenda.

No tant!
Més aviat creurem que l'han cridat pel seu caràcter de cabo de sometents.

I anirà al ministeri d'En Cambó amb la carrabina a l'esquena.

Serà l'àngel de la guarda de la caixa dels pistrincs.

En els «Jocs Florals» de Les Corts de Sarrià s'ofereix un premi als millors versos en elogi del Somatent.

Però el cartell no diu en què consistirà aqueix premi.

Serà una carrabina?
Serà una paperina de bunyols?
Ens juguem un peix que aqueix premi se l'emporta l'Agulló.
I que'ls versos seran dolents.

Un conspicuu de la «Lliga», que no vol donar la cara, ha dit a un periodista:

«Els ministres regionalistes tenen per missió única donar a Espanya entera lo que abans desitjavem per a Catalunya sola.»

Ara hauriem de sapiguer què és lo que els regionalistes desitjaven per a Catalunya.

La derrumbosis?
El desmiguen?
El despiporren?
La gatzara continua?
Si és així... *bueno!*

Els revanxistes estan d'allò més entusiasmats perquè *El Gato* es mostra amic d'Espanya.

Oh, i tant amic!.. Que no se'n desfacin!
El gato negro. El gato de la suerte!

En el període de dos mesos, abril i maig, la campanya del Marroc costà la friolera de trenta milions de pessetes.

Llàstima!

Tants analfabets que hi han a Espanya!

Quantes escoles no's podrien instituir amb quinze milions de pessetes cada mes!

De una crònica del Marroc:

«Un legionari del cuerpo heroico halló en las inmediaciones de Melilla un moro que traía a la plaza dos gallinas.

—Cuánto quieres por una?—preguntóle.

—Diez pesetas.

—Pues, anda, cobra por la otra veinte.

Y el legionario se quedó con la gallina.»

C'est la guerre!

Ja era hora.

Sembla que van mal dades per als propietaris de finques urbanes.

Un plet interessant entre una mestressa de casa i un veí del carrer de la Diputació que estava amenassat de deshauci, ha sigut guanyat per l'inquilino; i la mestressa ha tingut de pagar les costes.

El Jutge ha fallat aquest cop a favor de la víctima propiciatoria.

Visca la Justícia!

Si tots els inquilinos despedits injustament obressin amb la deguda energia, ja se'ls acabarien les agalles a aquests propietaris sense cor.

Sus, sus, y a ellos que son pocos y cobardes!

Comuniquen de Esmirna que els turcs han pres possessió de Manies.

Manies?

Ve't aquí un port al qual ja fa temps han arribat la major part dels nostres polítics.